

Oppo HA-2 - Van bőr a képén

Az, elsősorban DVD és Blu-Ray lejátszóiról híressé lett, Oppo nemrég nyitott a fejhallgatók és az ezeket kiszolgáló erősítők irányába. Jelenleg három fejhallgatójuk és két erősítőjük van a kínálatban, ez utóbbiak természetesen DAC-al kombinálva, így kibővített szolgáltatásaikkal többek, mint egyszerű fejhallgató erősítők. Míg a nagyobbik HA-1-es típus az asztalra való, addig a jelen teszt tárgyát képező HA-2-öt akár zsebre is vághatjuk.

Kompakt dobozban érkezett a kis Oppo, benne maga a készülék, egy kis kezelési utasítás, töltőfej USB kábellel, valamint egy Apple USB A kábel, egy analóg három és feles aranyozott jack összekötő és egy OTG USB kábel az egyéb (jellemzően androidos) gépekhez. A HA-2-es Oppo nagyon elegáns, bőrbe varrt külsőt kapott, amelyhez biztató, 175 grammos tömeg társul. Nagyon jó kézbe fogni a valódi bőrborítású kutyút, amely szaténfényű, elegáns alumíniumkeret fog közre, az éleken kecses krómozással. A tetején találjuk a hangerőszabályzót, amely egyben bekapcsológombként is funkcionál, mellette egy vonalszintű analóg bemenetet és magát a fejhallgató kimenetet találjuk. Mindkettő 3.5"-os, minőségi kivitel, érezni, hogy satuként fogja a belédugott csatlakozókat. A bal oldal üres, a jobb oldalon viszont van három kapcsoló és az akkumulátor töltöttségi kijelzője. A kijelző alatti kerek gombbal válthatunk: vagy megnézhetjük a HA-2 töltöttségét, vagy tölthetjük vele a rácsatlakoztatott mobil eszközünket! Itt található még két másik kapcsoló is, az egyikkel plusz basszust adagolhatunk, a másikkal pedig a nyereséget tudjuk (alacsony, magas) szabályozni a fejhallgató kimeneten. Ezzel jobban a fülcsimpánzi impedanciájához hangolhatjuk az erősítőt. Az alsó felén található egy háromállású választókapcsoló, egy USB A és egy micro USB csatlakozó. Az USB A-val csatlakozhatunk mondjuk az Apple termékeihez, a másikkal pedig OTG eszközként pl. egy androidos telefonhoz, vagy számítógéphez és akkor külső DAC-ként is használhatjuk az Oppot. A már említett háromállású kapcsolóval választhatunk forrást (Apple, Android/PC vagy analóg bemenet). Röviden ennyit a szolgáltatásokról, kezelhetőségről. Nézzük a műszaki tartalmat! A HA-2 egy diszkrét elemekből (tranzistoros) felépített AB osztályú erősítőt tartalmaz, a DAC chip pedig a méltán népszerű ESS Sabre32 Reference. Pontosabban az ES9018 K2M végzi a konverziót,

ami nem más, mint az ES9018S mobil verziója. A DAC asszinkron üzemmódban dolgozik, képes megemészteni az összes elterjedt digitális adatfolyamot, egészen a 32 bites, 384 kHz-es értékekig, valamint képes natív DSD lejátszásra is, egészen a 12 MHz-es (DSD256) tartományig. A kis Oppo további érdekessége, hogy nincs benne DSP (Digital Signal Processor), helyette egy érdekes, a Sabre digitális hangerőszabályzójával együttműködő, hagyományos analóg áramkörrel állíthatjuk a hangerőt. Az analóg kimeneti szint 1 mV, a javasolt fejhallgató impedancia pedig 16-300 Ohm.

A meghallgatás során egy HP laptopot, a Foobar 1.3.7-es verzióját (Wasapi Push beállítással), az Oppo 2.24 (build 16) meghajtóprogramját, a hozzá adott USB kábelt és egy Audio Technica ATH-T500-as fejhallgatót használtam. Elsőként Gregory Porter „Liquid Spirit” albuma került sorra, a HD Tracks kiadásában, 24 bites, 96 kHz-es felvétel. A baritonos hangú énekes harmadik albuma a Blue Note kiadónál jelent meg, a kritikák pedig elismeréssel szóltak róla, én is hamar beleszerettem az állandóan micisapkát viselő fekete zenész hangjába, az album címadó dala a második szám. Ami azonnal feltűnt, az a zajtalanság és precízesség, köszönhetően annak, hogy nem szed fel semmi zajt az alaplapi integrált zajkeltőhöz képest. Mint amikor kiöntjük a spagetti tésztát a forró vízzel együtt a szűrőbe, hogy a végén csak a gőzölgő tészta maradjon. Nagy dolog, mondhatnánk, hiszen az integrált hangkártyáknál minden csak jobb lehet! Igen, sok esetben ez így is van, azonban nem szólt rosszul az 500-as AT a HP Probook-al eddig sem, de azért az Oppo más világ. A „Liquid Spirit” erősen bőgőközpontú világa, feszesebb, valóságosabb basszussal, amelynek megszólaltatásához kell a már említett precízesség, a csörgődob, a zongora és az állandó tapskíséret plasztikussága pedig hab a tortán. Vagy inkább saft azon a bizonyos tésztán. A legnagyobb különbséget a zene folyékonyabbá válása jelentette, mert az alaplapi hangkártya hajlamos volt darabolni a zenét, a felső tartomány pedig kitisztult, a cintányér hangja akadály nélkül juthatott el a fülünkbe. A „Lonesome Lover” kis dobszólóval indul, Porter hangja pedig ebben a számban teljesedik ki igazán, széles skálán írja le íveit, megjelenik a szaxofon, a dobok pedig csak betétként, kíséreként vannak jelen, de hangjuk nagyon is erőteljes a HA-2-ön hallgatva. Váltunk műfajt, egy világhírű ausztrál duó következik, a Dead Can Dance. Legutóbbi albumuk, az „Anastasis” 2012-ben jelent meg. Az elmúlt bő 30 évben mindössze nyolc nagylemezt jegyeztek, ebből négy gyors egymásutánban jelent meg, majd rövid szünet után a kilencvenes években három, azután sokáig csönd, így jutva el a most segítségül hívott lemezükig. Szeretem ezt az albumot, mert egyrészt méltó a korábban lefektetett zenei hagyományokhoz, másrészt mert ősi, sötét, elemi energiákat megmozgató lemez ez. Az „Agape” a kedvencem, a torzított hegedűhöz hamar csatlakozik egyfajta baljós basszus, amely elemi erővel tör elő a membránokból, de mégsem rakoncátlanul, mert az Oppo kézben tartja, az összes megjelenő hangszerrel együtt, hogy maradéktalan zenei élménnyé kovácsolja össze azt. Olybá tetszik, mintha burokból kerültünk volna, egy zárt világba, ahol megszűnik az idő és a tér, csak zene van (amely talán el is várható egy minőségi fejhallgatós rendszertől). Ehhez persze illik lehunyni a szemünket, hátradőlni, ellazulni. A kis Oppo ehhez precíz, nagyon jó felbontást, feszes és dinamikus megszólalást kínál, a Gain kapcsoló aktiválása nélkül is képes minderre (a 32 Ohmos füles nem is tolerálta a megemelt teljesítményt, de egy 600 Ohmos fejhallgató lehet kívánta volna), hozzá kell tenni, a Sabre DAC-ok soha nem a lágyságukról voltak híresek. A Dead Can Dance muzsikájához passzolt a HA-2, a fülessel együtt megvolt a sokszor áhított szinergia. Egy koncertfelvételt tennék fel utoljára, a sokszor idézett Dire Straits „Alchemy” albumát (24 bit, 96 kHz). Finoman, nagyon finoman indul, a hangulat már-már intim, ahogy a közönség belép a zenébe. Az első track, a „Once Upon a Time in the West” több mint 13

perces, és mint a köd, ami hajnalban oszlik fel a nap sugaraira, úgy bontódik fel a zene szövete és áll össze hangokká. Szép teret rajzol az Oppo, jól követhetőek a halk részek is, de a dinamikai csúcsokon sem szál el, kiegyensúlyozott teljesítményt nyújt. Tetszett, hogy a frekvenciamenete nagyon széles (ez is Sabre tulajdonság), de mégsem nyomulós. Az „Expresso Love” tiszta, energikus taktusai értő partnerre találnak, a HA-2 ütemérzéke remek, de ritmuskövetése is bámulatra méltó. Az utána következő „Private Investigations” nem csak nekem, hanem a közönségnek is tetszik, Knopfler tiszta, kiművelt gitárjátéka bámulatosan szól, az Oppo pedesztálra tudja emelni ezt az „olcsó” fejhallgatót is.

Az Oppo HA-2 nagyon feldobta az irodában töltött napjaimat, egy remek fejhallgató erősítőt és konvertert volt alkalmam megismerni, amelynek gyönyörű kivitelénél csak a hangja volt jobb. Ezekhez képest az ára elfogadható, tükrözi mindazt, amit a mérnökök és a dizájnerek befektettek. Részemről ajánlott vétel!

Forgalmazó: **Audio Centrum**

